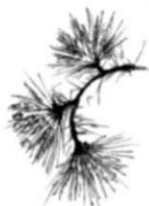

ISTENNÓ-FELESÉG

Igen, Vlagyimir, az ember gondolata felülmúlhatatlan energiával bír. Ezen energia számtalan teremtményét az emberek többsége varázslatnak tartja, csodák közé sorolja, amelyeket – elképzeléseik szerint – Magasabb Erők hoznak létre.

Vannak például csodatévő ikonok. De vajon miért váltak hirtelen csodatévőkké? Miért válik csodatévővé egy darab fából készült lap, amelyen egy kép van, melyet emberi kéz festett meg? Ez akkor történik, amikor az ember, aki ikont fest, annak megfestésébe belehelyezi saját, elegendő mennyiségű pszichikai energiáját. Majd azok, akik azt nézni kezdik, hozzáteszik a sajátjukat. Van is egy ilyen kifejezés: „Beimádkozott ikon”, másképpen szólva: „ikon, amelybe az emberi gondolat megfelelő energiáját helyezték.”

Korábban azok, akik ikonokat festettek, tudták e hatalmas energia tulajdonságairól. A mesterek, mielőtt még hozzáláttak volna a munkához, böjtöltek, hogy megtisztítsák szervezetüket a fölöslegtől és gondolatukat a tisztulás által erősítették. Majd önkívületi állapotba léptek egyetlen dologra összpontosítva energiájukat – az ikon megfestésére. Amikor az teljesen elkészült, sokáig néztek a kész műre. Hát, így történtek néha csodák.

Máskor az emberek különleges jelenségeket látnak, különböző angyalokat. De figyelj meg, hogy mindig csakis azokat, akikre gondolnak. Mindig csak azok képét látják, akikben hisznek.

A keresztények, például, csak saját szentjeiket láthatják. A muzulmánok is csak a sajátjaikat. Ez azért van így, mert saját, vagy kollektív gondolatuk kivetítését látják.

Még ezeröttszáz évvel ezelőtt éltek olyan emberek, akik ismerték és értették az emberi gondolat energiájának tulajdonságait és erejét. Példázatok is vannak róla. Akarod, hogy elmondjak neked egyet közülük?

— Igen.

— Hogy a mondanivaló érthetőbb legyen, az ősi nyelvről maira fordítom neked és a tárgyakat, amelyek korábban szerepeltek benne, szintén a jelenben használt tárgyakra cserélem. De előbb még azt mondd meg nekem, mivel foglalkozik ma leggyakrabban a férfi, aki már nem friss házas? Mit csinál, miután hazaérkezik?

— Hát, sokan - akik, nem isznak -, üldögélnek, újságot olvasgatnak, TV-t néznek. Levihetik a szemetet a kukába, ha az asszony erre megkéri őket.

— És az asszonyok?

— Hát, az asszonyok,... világos - a konyhában sürgö-
lődnek, vacsorát készítenek, majd később mosogatnak.

— Értem. Könnyű lesz a példázatot az ősi hangnemről újra változtatni.

***

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy férfi és egy nő. A nőt Jelenának, a férfit Ivánnak hívták.

A férfi, amikor megjött a munkából, a fotelba a TV elé telepedett és hozzá fogott újságot olvasni. Felesége, Jelena, vacsorát főzött. Férje elé helyezte a vacsorát és közben morgolódt, hogy férje a ház körül semmit sem tesz, ráadásul keveset is keres... Ivánt idegesítette felesége dohogása, de nem válaszolt neki durván, csak magában gondolta: „O maga is egy lompos banya, mégis neki áll feljebb! Bezzeg, amikor feleségül vettem, mennyire más volt — szép is, kedves is!”.

Történt egyszer, hogy zsörtölődő felesége unszolására Iván a tévé elől kelleetlenül feltápáskodott és kivitte a szemetet az udvarra. Visszafelé jövet megállt a ház ajtaja előtt s gondolatban imígyen fordult Istenhez:

— Istenem, ó, én Istenem! De félre sikerült az én életem! Hát így kell már énnékem élnem egészen halálomig, egy ilyen morgó, ráadásul ronda nőszemély oldalán? Nem élet ez! Maga a kínszenvedés!

S ekkor Iván hirtelen meghallotta Isten halk szavát:

— Tudnék én, Fiam, a te gondjaidon segíteni: adhatnék én neked feleségnek gyönyörűséges Istennőt is, ám sorsod ily hirtelen változásának láttán a szomszédok rögvést ámuldoznának. Tudod mit! Tegyük helyre a dolgokat inkább imígyen: én inkább a te mostani feleségedet kezdem javítgatni, beléje egy Istennő szellemét helyezem, s megreperálgatom majd külsejét is. De azért jól véd lelkedbe, ha Istennővel akarsz élni, hozzá bizony tenmagadnak is méltóvá kell válnod!

— Köszönöm, Istenem! Egy Istennőért életét bármely férfiember hajlandó volna megváltoztatni. Csak annyit mondj még meg azért, hogy mikor látsz hozzá asszonyomból Istennőt teremteni?

— Egy picit változtatok rajta már most, azonnal. Majd folyamatosan percről percre tovább javítgatom...

Bement Iván a házba, visszaült fotelébe, kezébe vette az újságot, a tévét is bekapcsolta. De bizony olvasni már nem tudott, filmet se nézni. Ugyan, hogy is tudta volna magát tovább türtőztetni! Kíváncsi volt, vajon változik-e már az asszony, legalább egy icipicit?

Felállt hát, kinyitotta a konyhaajtót, vállal az ajtófélfának támaszkodott, s figyelmesen nézegetni kezdte feleségét. Felesége háttal állt hozzá, az edényt mosogatta vacsora után.

Jelena hirtelen megérezte férje pillantását és az ajtó felé fordult. Tekintetük találkozott. Nézegette Iván a feleségét

és így gondolkodott: „Hát bizony, nem látok én rajta semmi változást!”

Jelena - mit sem sejtve - látva férje különös figyelmét, sebtiben megigazgatta haját, arcát pír öntötte el, majd megkérdezte:

— Mi van, Iván, mi lelt, hogy így nézel rám?

Nem tudott erre Iván mit felelni, ezért zavarában, hogy hamarjában mondjon valamit, így szólt:

— Segítenék én tenéked, hallod, elmosogatni, esetleg... Valamiért arra gondoltam, hogy éppenséggel, miért is ne...

— Elmosogatni? Te? Segítenél nekem? — kérdezett vissza meglepetten felesége, s levette piszkos kötényét — Hiszen már el is mosogattam!

„Hihetetlen, mily gyorsan, szinte itt azonnal, szemem láttára változik! - fordult meg Iván fejében - Nicsak, hogy megjavult máris!”

Elkezdte hát az edényt törölgetni.

Másnap Iván munkából rögvest egyenesen hazafelé sietett. Alig várta, hogy láthassa, hogyan változtatják Istennővé az ó házsártos feleségét.

„De ha máris sok minden vált benne istennőivé? Én, pedig még úgy, mint korábban, sehogy sem változtam. Azért veszek mindenesetre egy csokor virágot, nehogy egy Istennő előtt kelljen szégyenkeznem.”

Kinyílt a ház ajtaja, s zavarba jött Iván, szinte elkábult a látványtól. Előtte ugyanis Jelena állt ünnepi ruhájában! Abban, amit egy évvel ezelőtt éppen ó vett neki. Frizurája gondosan elkészítve, hajában szalag. Iván zavarban volt és kissé ügyetlenül, szemét róla le nem véve nyújtotta át neki a virágot.

Jelena átvette a virágot, felsóhajtott, lesütötte szempilláit és elpirult.

„O, de gyönyörűek az Istennők szempillái! Mily jámbor a természetük! Mily rendkívüli lelki szépségük és küllemük!”

S most, Iván is, mintha rajta lett volna a sor, sóhajtott egyet, midőn megpillantotta a megterített asztalt az ünnepi étkészlettel, ahol két gyertya égett, két pohár és Isteni illatokat árasztó étel állt.

Amikor az asztalhoz ült, szembe vele felesége Jelena is leült, de hirtelen felugrott s így szólt:

- Bocsáss meg, elfelejtettem neked bekapcsolni a TV-t! Itt meg, nézd, friss újság! Neked hoztam.

- Nem kell a TV, újságot olvasni sincs kedvem, amúgy is mindig ugyanazt írja mind - mondta Iván őszintén -, hanem inkább arról mesélj, hogy szeretnéd eltölteni a szombatot, a holnapot!

A teljesen elnémult Jelena egy pillanat múlva visszakérdezett:

- És te?

- Sikerült - véletlenül - két jegyet vennem a színházba. De azért napközben, esetleg, szívesen elmennél nézelődni a boltokba? Ha már egyszer színházba kell mennünk, akkor be kellene ugranunk a városba is, hogy színházba illő ruhát vegyünk neked.

Iván majdnem elszólta magát, már-már azt mondta: „istennőhöz illő ruhát”, s erre zavarba jött, Jelenára pillantott, majd ismét sóhajtott egy jókorát. Előtte, az asztalnál egy Istennő ült. Az Istennő arca ragyogott a boldogságtól, szemei is csillogtak. A mosoly titkolt kérdést rejtett.

„Ó, Istenem, milyen szépek is mind az Istennők! De ha nap, mint nap egyre jobbra válik, akkor ugyan képes leszek-e én egy Istennőhöz méltóvá válni? - ötlött föl Ivánban és ekkor hirtelen, mint villám, hasított belé a gondolat: Sikerülnie kell! Sikerülnie, amíg oldalamon egy Istennő áll! Meg kell kérnem, ha kell, rá kell bírnom, hogy gyermeket szüljön nekem. A gyermek tőlem és egy gyönyörű szép Istennőtől lesz.”

- Mire gondolsz, Iván, gondterhelt az arcod, vagy ideges

vagy tán? - kérdezte Jelena férjét.

Izgatottan, mintha tűkön ült volna Iván, mert nem tudta, hogyan mondja el titkos óhaját. De hát nem vicc az - egy istennőtől gyermeket kérni?! Ilyen ajándékot neki Isten ígérni bizony nem ígért. Nem tudta hát, Iván, hogyan is mondja el kérését, s felállt, ujjai között az asztalabroszt sodorva, kivörösödve kibökte:

- Nem is tudom... Esetleg... Hát, én, tudod... azt akartam mondani... Már régen... Igen, én gyermeket akarok tőled, szépséges Istennő!

Jelena férjéhez, Ivánhoz lépett. Szeretettel csordultig teli szeméből a boldogság könnycseppje buggyant ki, s gördült végig arcán. Kezét Iván vállára helyezte, s forró leheletével lánggra lobbantotta őt.

„O, micsoda éjszaka volt az! O, micsoda reggel! Micsoda nap! O, mily szép is az élet egy Istennő oldalán!” - gondolta Iván, midőn második unokáját öltöztette, hogy sétálni vigye.

***

- Ebből a példázatból, Vlagyimir, mit értettél meg?

- Mindent. Isten nem segített Ivánnak. Csak gondolta, hogy Isten hangját hallja. Iván saját gondolatával formált feleségéből Istennőt.

- Pontosan, így van: Iván gondolatával hozta létre saját boldogságát. Feleségéből Istennőt alkotva maga is megváltozott. Ám Isten mégiscsak segített Ivánnak.

- Mikor?

- Még akkor, amikor mindenkinek mindent megadott, amikor az ember teremtését fontolgatta. S a megteremtettek között az elsőnek ezt el is magyarázta. Emlékezz csak vissza Isten szavaira a „Teremtés” könyvből: „Fiam, vég nélküli vagy, örök vagy. Benned élnek a Te teremtői vágyaid.”

E szavak, Vlagyimir, mind a mai napig érvényesek.

A teremtői vágyak ott élnek minden emberben. A kérdés csak az, hogy e vágyak merre irányulnak, s az Ő Földön élő fiaiban és leányaiban milyen erős ma a gondolat és annak energiája.